

Ο ΘΥΡΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ



ΡΑΓΕ ποιά είνε η αλήθεια γιά την εϋθύνη της προαιμάτης...

ται, από τη μά γεννά στην άλλη, στη χώρα του Μαζάρια Γράντι.

Εν πρώτοις, η Εβα δεν ήταν ξανθή. Ήταν μελαχροινή, και το πιθανότερον είνε να είχε βάψει τα μαλλιά της...

Επειτα, ο Παράδεισος δεν ήταν στην Εβρώτη, αλλά σε κάποιον νησί του Ίνδικου Ωκεανού.

Το νησί αυτό είχε μεγάλα και ισακρά δάση, με δέντρα αιωνόβια, αφού δεν ύπάρχον Έλληνες τσιανήδες να τους βάλουν φωτιά.

Τέλος, ο Παράδεισος είχε και διάφορα ζώα, π.χ. παργόνια, που έδιναν μαθήματα ζωεταρίας στην Εβα, περισσότερο, που την έδιδαν...

Πληττει διως κανεις στον Παράδεισο, όταν κάλλιστα δεν είνε μόνος; Και πός εστονεχοριστόν η φουαία Εβα, αφού είχε κοντά της τον Άδάμ, το λατρευτό της σμιβίο;

Λοκπόν, εδω άκρωθός ήταν ο ζώπος. Φαίνεται ότι στην ψυχή του πρώτου σιζύγου είχε εισχωρήσει λαθραίως και βίτουα ο Πειρασμός.

— Βαρύθηρα για τον Παράδεισο, βρέ γυναίκα! Ή ψυχή μου ζητάει το άγνωστο. Θέλω ν' αλλάξω περιβάλλον, να πάω σε άλλους Παραδείσους...

Και με στεναγμό πονεμένης ψυχής, της έδειχνε το άντικρινό νησί, με άλλα δέντρα, άλλα πουλιά, άλλη ζωή.

— Σε καλό σου, άντρα μου! υπομοίριζε η καρτερή η Εβα και τότε έκαιτσε λαμπριένη, στενωχορημένη γιατί την άφρινε μόνη...

Ήταν πραγματικός ελ λ η ή ζωή στο άντικρινό νησί, ή μήπως η ζωηρή φαντασία του Άδάμ δημιουργούσε κάποιους άνωτατοους, άπολαύσεις χημικώς;

Στην άρχή η Εβα έπίστεψε ότι ο άντρας της είχε πάθει κάποια ψυχική δσθένεια, δηλαδή ότι του είχε σιγήσει. Δυστυχώς όμως δεν ύπρχε την έποχή έκείνη στον Παράδεισο κανένας ψυχίατρος, ούτε πάλι η Εβα μπορούσε να περιμένη την έμφάνιση κανενός τέτοιου...

δαίτερο, να τον παρακαλουθή στις έρημικές του περιπλανήσεις...

Μιά μέρα, ή Εβα, κρυμμένη πίσω από τον κορμό ενός δέντρου, είδε τον Άδάμ να κάθεται σ' ένα βουνούτσα και να κινή σήματα...

— Δυστυχία μου! ξεσείρησε ή σμιβία του. Καλά τίλεγα. Πάει ο άντρας μου... Τοδοτήριε...

Άλλά κοιτάζοντας προσεχτικώτερα, ή Εβα διέκρινε στην άκρογαλιά του άντικρινού νησιού σκιές να κοινούνται, να πηγαυόσχητα, σκιές που είχαν σχήμα σαν άνθρωπαο και, το τρομερότερο, διαι σκιές ήταν γυνακείες!

— Μπρέ! Έκανε ή Εβα, υπάχχουν λουτόν και άλλες γυναίκες!... Και ζητούν να μού τον ξεκαλλίσουν;! Άμ δεν θά το φάνε... Έχουν την γνώση οι φύλακες!

Ή Εβα άποτραδιήριξε από τον κρυφάνα της, χωρίς να την άντιλήφθη ο Άδάμ, και πήγε σπιτί, όπου εκκαλλοπιστικε και περιμενε το φαντασικόκο σιζύγου της, ο οποίος όμως μόλις κατά το βράδυ παρουσιάστηκε στη σιζυγική στέγη.

Ή Εβα δεν του ελε τίποτα για την προινή σιγή. — Κάτσε, άντρα μου, να φάμε.

Σιωπηλός ο Άδάμ πήρε θέση στο τραπέζι. Έφαγαν ένα πτω άδειόστον πτηνό, κρυμμένο στη σούβλια, τυρί έλαφισό, μπανάνες, ν' έβουαν να κοιμηθούν.

(Ένταύθα, ο Άρχάγγελος του μυστοσοριματός, που φρουρεί στην πόρτα κάθε σιζυγικού θαλάμου, μέ άναγκάζει να βάλουμε άποσποητικιά...).

\*\*\*

Από την ημέρα κείνη, ή Εβα κατακόπτεε άγρυπνη τις κινήσεις του άντρας της, που έπήγαγε, τι έκανε.

Ύστερ' από λίγες μέρες, κρυμμένη πάντοτε, είδε το ρωμαίο Άδάμ να σιγήει ένα μαζού κορμό δέντρου κατά τη θάλασσα! Ο κορμός ήταν τεράστιος (παλι μεγάλειτες από τους πτώους που έστεισε ή Πάουερ έπάνω από τα κεφάλια των εινιχών Άθηναίων), άλλ' ο φοβερός Πρωτόπλαστος τον έσεργε με δυη ειτωλία ένα μεμύχη σάνεσι στη φύλλα του ένα άεχρο.

Άμα ο Άδάμ έφτασε στην άκρογαλιά, έσφιξε τον κορμό, σαν είδος γέφυρα, από το νησί του Παράδεισου στο άντικρινό. Τά δυη νησιά συνεδέθησαν έτσι και δεν έμενε πιά στον Άδάμ παρά να περάση στη χώρα των μυστικών του πόθων, όπου ύπρχον οι γοπετανικές ελ λ ε ρ.

Τη σιζυγική όμως που ήταν έτοιμος να πατήση το πόδι του στην αυτοσχέδια άνοιξη γέφυρα, ή Εβα βγήκε μπροστά, τον άρπασε από το μπράσο κ' άκοιμηθηκε το κεφάλι της στον άμμο του... Ο Άδάμ είχε παταει το πόδι πράσα! Έν τούτοις, με περισσή ειλκωρία, όμοιόησε τά πάντα.

— Φεύγεις, άντρούλη μου; ρώτισσε με παράπονο ή Εβα.

— Φεύγω, γυναίκα. Δεν μπορώ να ύποφέρω πιά αυτή τη μοναχία!...

— Κ' έμένα που μ' άφριρες; — Μά... στον Παράδεισο!

— Μόνη; Πός θά ζήσω μόνη; Μονάχος του δε ζή κανεις ούτε στον Παράδεισο!... Μ' εγκαταλείπεις έμένα, που είμαι πιασμένη από μια πλευρά σου;

Και τα μεγάλα μάτια της Έβας γέμισαν δάκρυα. Δεν υπάχχει άμφοβία! Το θέαμα θά ήταν σπαραχικό. Ούτε η Γκλόρια Σβάνκσον θά έπαυε έτσι όραία. Οι λημιοί άνεταράσαν τά στρογγυλά μηλα του σιθίους της. Ο Άδάμ συγνανήθηκε, έτοιμολαριστικε.

— Γυναίκα, της ελεπε, ούτε να μείνω μπορώ στον τόπο αυτό της άνιας, ούτε να φύγω χωρίς έσένα. Θά σε πάρω μαζί. Θέλεις;

— Και με ρωτάς;... \*\*\*

Οι Πρωτόπλαστα άρχισαν την άκροβασία... Είχαν φτάσει στη μέση του γεφυριού — κάτω το χάος και το άφριμένο χύμα του Ωκεανού... Σε μια στιγμή, ή συγνανημένη Εβα γύρισε το κεφάλι να ιδή τον άντρα της, τρέλλισε κ' έχασε την ισορροπία!

Στην κρισιμή κείνη στιγμή ο Άδάμ έπορφότασε και την άρπασε στα ρομαλά του μπράσας: — Διή μου! έφρόναζε, σαν να έφοβήριζε το Θάνατο.

Οι Πρωτόπλαστα άρχισαν την άκροβασία... Είχαν φτάσει στη μέση του γεφυριού — κάτω το χάος και το άφριμένο χύμα του Ωκεανού... Σε μια στιγμή, ή συγνανημένη Εβα γύρισε το κεφάλι να ιδή τον άντρα της, τρέλλισε κ' έχασε την ισορροπία!

Στην κρισιμή κείνη στιγμή ο Άδάμ έπορφότασε και την άρπασε στα ρομαλά του μπράσας: — Διή μου! έφρόναζε, σαν να έφοβήριζε το Θάνατο.

Οι Πρωτόπλαστα άρχισαν την άκροβασία... Είχαν φτάσει στη μέση του γεφυριού — κάτω το χάος και το άφριμένο χύμα του Ωκεανού... Σε μια στιγμή, ή συγνανημένη Εβα γύρισε το κεφάλι να ιδή τον άντρα της, τρέλλισε κ' έχασε την ισορροπία!

Στην κρισιμή κείνη στιγμή ο Άδάμ έπορφότασε και την άρπασε στα ρομαλά του μπράσας: — Διή μου! έφρόναζε, σαν να έφοβήριζε το Θάνατο.



Μετά το προπατορικόν άμάρτημα. Η Έβασσις εκ του Παραδείσου.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΚΟΚΥΡΑΔΕΣ

ΤΙ ΩΦΕΛΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΒΛΑΠΤΕΙ

Το ζυμί των ραδικιών ωφελεί πολύ στους διαλείποντας πυρετούς, στον έτερο (χρυσή) και στις στομαχικές διαταράξεις.

Τά φύλλα της ανέμωνης έπιδρούν, άν τά βάλλουμε κοπανισμένα έ πάνω στο δέγμα μας, όπως και ο αναπνομός.

Το ζυμί από βρασιμένα φύλλα άγικολήματος κάνει πολύ καλό στην καταρροή.

Κατάπλασμα από φύλλα ροδακινάς μαλακώνει τόν πόνο των φλοισμένων λειχήνων, των χυτρημάτων και των πληγών.

Μην άρνιτε τα παιδιά να τρώνε τ' άμύγδαλα των κουκουτσιών των ροδακινών, γιατί περιέχουν πρωσοκό δξύ. Έκτός από τόν καρπό της ροδακινάς, όλα τά άλλα, κορυμός, κλάδοι, κουκούτσια, εινε δηλητηρώδη. Έπίσης δέν πρέπει να τρώγονται και τ' άμύγδαλα των κουκουτσιών των βερύκοκκων.

Το θυμάρι θεραπεύει τήν ψώρα. Βρέχετε δηλαδή σε δυνατό άρέψημα θυμαριού μιά βούτσια λίγο σκληρή και τρίβετε μ' αυτή τά μολυσμένα μέρη. Πρέπει όμως ή πλύσεις αυτές νά γίνονται συχνά.

Ζεστά μπάνια άρωματισμένα με θυμάρι, ωφέλιον πολύ τ' άδύνατα παιδιά. Θάψιμα εινε επίσης για τά μικρά και τά κιάνα σε άρέψημα χαμομηλιού, 40 άνθρακα χαμομηλιού σε μιά όκα νερό.

Το χαμομήλι εινε επίσης καλό για τά νεύρα και άναπνευστικό.

Το άνθος του κρινου μουσκεμένο σε λάδι άγνό ή σε άμυγδαλόλαδο, κάνει πολύ καλό στις άμυχές και στά γδαρσίματα. Πρώ πάντων ωφελεί πολύ στις πληγές από κόψιμο μαχαριού.

Οι βολβοί του κρινου, βρασιμένα σε νερό ή σε γάλα, ωφέλιον πολύ στά ηρησίματα, που προέρχονται από ξελαγίσματα και στις φλοισώσεις και ερεθισμούς των παρονυχιδων. Έπίσης επαχθίνων την ώριμιαση τών άποστημάτων.

Το άρέψιμα των κουκουτσιών των κιδωνών κάνει πολύ καλό στο βήχα και στον πονόλαιμο. Άν μάλιστα τ' άρήσουμε πολλήν ώρα μέσα σε κρύο νερό, τó νερό αυτό γίνεται γλυκώδες και εινε πολύ ωφέλιμο για τά σιασίματα και τίς ερεθισμένες πληγές.

Ο χυμός της άγοριδάς (100 δράμια άγοριδάς, 1 όκα νερό), ωφελεί πολύ ως γαργάρα στο σνάχι. Έπίσης κάνει καλό και στά άδύνατα ούλα.

Τά φύλλα των χρυσανθέμων, κοπανισμένα, κάνουν πολύ καλό στά κοκαδικά ηρησίματα, άν τά βάλετε επάνω, όπως τά καταπλάσματα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο Πρώτος Άντρας έσωσε τή ζωή της Πρώτης Γυναίκας, τήν άνόμωμε επάνω από τήν καταστροφή, τής έδινε τή μεγαλύτερη άποδείξη τής γενναϊότητος και τής άγάπης του. Ε'Η πράξις αυτή του Άδამ (θά έλεγε ένας φιλόσοφος τής παλιάς σχολής) άποτελεί κύριο, τόν ποιητικώτερον συμβολισμό τής άνδρικής προστασίας επί τής γυναικός.

Τέτοια, επάνω—κάτω, εινε ή 'Ινδική παράδοσις, χωρίς βέβαια να ευθύνεται για τó άλατοπύερο τής διηγήσεως, που τó βάλαμε έμεις. Δυστυχώς δέν υπάρχει συνέχεια επί τής όθνης, δηλαδή ό 'Ινδικός μύθος δέν μäs πληροφρεί τί έγινε παρακάτω, κ' έτσι δέν ξερόνουμε πώς τά πέρασαν οι Προπάλαστοι στο δεύτερο Παράδεισο τους και άν έζησαν εκεί ευτυχέστερον παρά τόν πρώτο. Φαίνεται ότι οι πληροφορίες των 'Ινδών γεωγράφους σταματούν ως στο έπαισοδι τής γεφύρας.

Πάντως ό 'Ινδικός μύθος δέν άναφέρει τίποτε άπολύτως περί τής άμαρτίας της Έβας. Τήν παρουσιάζει άνάθετως πολύ μυαλωμένη. Και ή Άγγλις σωφραξίτα βασίτειά σ' αυτόν για νά γλυτώση τίς γυναίκες από τήν άμαρτία τής προμάμης των. Άν όμως τó προπατορικό άμάτημα διητοόχηθι στον δεύτερο Παράδεισο, ό όποιος και δέντρα ελιχε και όπάρος και φειδία;

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Ο ΗΡΩΣ ΠΟΥ ΠΕΘ'ΑΝΕ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΒΟΤΣΗ

Ή ευσέβεια του ήρωϊκού ναυάρχου. Πρώ του πολεμικού του θριάμβου. Ο άγιασμός των τορπιλλοβόλων σωλήνων. Στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, υπό τά έχθρικά κανόνια. Ή σωτηριος σημαδούρα. Ή βοήθεια του φεγγαριού. Άντικρυ στον έχθρο. Άβέατοι. Και έμω οι προβολείς έρευνούν παντού. Ή πρώτη τορπιλλη. Ή άνατιναξίς του «Φετχι Μπουλέντ».

Συνεχίζουμε και σήμερα τή δημοσίευση των σχετικών με τή ζωή και τή δράσι του τελευταίως άποθανόντος ήρωϊκού θαλασσομάχου ναυάρχου Νικολάου Βότση άνεκδότην.

Ο Βότσης ήταν θρήσκος, όπως όλαί άλλωστε οι ναυτικοί. Μέσα στο ήτ' άριθ. 11 τορπιλλόβλο, με τó όποιο έβουλάζε τó περιγμένο Τουρκικό θωρηκό «Φετχι Μπουλέντ», εινε τρία εικονίσματα άγίων.

Έπίσης όταν ό ήρωϊκός κινεργήτης έπρόκειτο νά εκλείψει για τή Θεσσαλονίκη, όπου θά έθρσθινε, κάλεσε στο τορπιλλόβλο του έναν παπά από τó Αιτωγάρι για νά ψάλλη άγιασμό. Μετά τόν άγιασμό, ό Βότσης έβλε τόν ιερέα και οράνσε μ' άγιασμα τούς τορπιλλοβλητικούς σωλήνας του πλοίου!...

Σέ λίγο τó τορπιλλόβλο του Βότση διευθύνθηκε προς τή Θεσσαλονίκη, όπου βρισκόταν ό έχθρος, και πέρασε μεταξύ Κασσαντοφυριού και Βαρδάρη, χωρίς νά τó άντιληφθούν οι Τουρκοί στρατιώτες που φύλαγαν στά φρούρια.

Άφου πήγε στο λιμάνι, ό Βότσης άρχισε νά προχωρή χωρίς πειζίδα, πλέοντας σύμφωνα με τίς εικασίς του.

Ή Παναγία όμως μ' έβόηθησε, άγγιχόν άγρότερα ό ίδιος σ' ένα συνάδελφό του, και μ' έβγαλε στη σημαδούρα που ήταν δεμένο τó έχθρικό πλοίο και που γά λόγους προσιίας, τήν ειναν άφήσει ουστή. Άπό αυτή οδηγήθηκα και τραβέξα στο τó Τουρκικό θωρηκό. Βρισκόταν σ' άπόσταση 150 μέτρων, τó άναγνώρισα άμέσως άτ' τή πλωπέτα του και τούρραξα...

Ή Ήμισέληνος εινε, ως γνωστόν, έθνηκό και θρησκευτικό σύμβολο των Μωαμεθανών, οι όποιοι τó έπακολουθούσαν συχνά στις προεπιγές τους και τó θεωρούν προστατή τους. Περιέργως όμως τó βράδυ τής καταβυθίσεως του «Φετχι Μπουλέντ», ή σελήνη εινε ταχθεί με τó μέρος των Χριστιανών.

Μου έκανε μεγάλη έντύπωσι, έλεγε μετά τó κατόρθωμά του ό Βότσης, τó γεγονός ότι τó φεγγάρι όταν τó θέλαμε φαινόταν στον ουρανό κ' όταν πάμ δέν τó θέλαμε, κρυβόταν πίσω από τά σύννεφα.

Οι άνδρες του Τουρκικού πολεμικού, και τó βρισκόντουσαν μέσα στο λιμάνι τής Θεσσαλονίκης, έν τούτοις έρριχναν από καρπό σε καρπό τούς ηλεκτροκούς προβολείς και έρευνοούσαν τή γήρω έντασι.

Οι προβολείς του «Φετχι Μπουλέντ» έπαισαν εκείνη τή βραδιά έπαυελημμένως επάνω στο «Έλληνικό τορπιλλόβλο κ' όμως οι Τουρκοί δέν κατόρθωσαν νά τó άντιληφθούν.

Κάποιος άγιος θά τους εινε στραβάσει, έλεγε άγρότερα ό Βότσης, και δέν μäs έβλεπαν...

Ή αλήθεια εινε, ότι σ' αυτό συντελέσει πολύ και ό χρωματισμός του Έλληνικού τορπιλλόβλου, ό όποιος ήταν σοκούρος, σαν εκείνον του βρεγμένου πανιού. Έτσι τó τορπιλλόβλο μας δέν φαινόταν καθόλου σχεδόν κ' όταν φωτιζόνταν άκόμα άτ' τούς προβολείς.

Κατά τήν κρίσιμη στιγμή τής τορπιλλοσεως, ό γενναϊός θαλασσομάχος δέν έλασε καθόλου τήν ψυχραιμία του. Άφου κανόνισε τήν άπόσταση που τόν χώριζε άτ' τó έχθρικό σκάφος, πήρε κ' έφριξε ό ίδιος έναντιον του τήν πρώτη τορπιλλη.

Χωρίς δέ νά περιμένη νά δη τó άποτέλεσμα τής πρώτης αυτής τορπιλλης, γύρισε τó σκάφος προς τά άρστερα κ' έξεσφενδόνισε και δεύτερη. Αυτό τó έκανε ό Βότσης γιατί φοβόταν μήπως τó Τουρκικό θωρηκό δέν βυθιστή άμέσως.

Ή δύο τορπιλλες, εκ των όποιων ή μιά εινε ριχτεί στην πλώρη και ή άλλη στην πρήμη του έχθρικού σκάφους, έξεσφενδόνισαν ταυτοχρόνως. Κι' ό Βότσης παρακαλούνουσε άτ' τή γέφυρα του τορπιλλόβλου του με τά κιάλια τήν καταστροφή του Τουρκικού πολεμικού.

Τή στιγμή αυτή, κάποιος άτ' τούς ναύτες τόν πλησίωσε και τού έλεγε πως ή μιά τορπιλλη δέν εινε πετιγίε καλά τó «Φετχι Μπουλέντ». Κατόπιν αηπού ό Βότσης, για νάναι σίγουρος, διέταξε νά έκσφενδονιστή και τρίτη τορπιλλη, ή όποια κ' έβύθησε τó έχθρικό πλοίο.

